

Mă întreb până când va mai fi educația supusă tuturor experimentelor neinspirate, ca să nu zic mai mult? Până când bieții copii, în loc să fie educați, vor mai fi lăsați pe mâna și la dispoziția unor creiere, nici nu știu cum să le numesc, bolnave, că altfel nu pot fi. Auziți și dumneavoastră știrea bombă în ceea ce privește îmbunătățirea (?) Învățământului; toate mijloacele de comunicare în masă anunță: schimbări majore în învățământul inferior. De acum încolo nu va mai putea solicita părintele copilului să-i fie înscris urmașul într-o clasă anume, după diferite criterii de eficacitate, nu, se va trage la sorți în ce clasă va intra fiecare copil, la sorți(?) ce-i drept, și cămașa lui Cristos a fost trasă la sorți de către paznicii lui! Cum e posibil așa ceva, sau vor fi repartizați alfabetic(?) nu, nu, e prea mult, zău, că este prea mult. Opriți-vă! Treziți-vă! Aici nu este vorba de crearea de oportuniști politici, este vorba de viitorul țării! Avem nevoie de oameni bine educați, hotărâți, care să învețe săși iubească patria, să-și respecte părinții, educatorii, bătrânii și strămoșii, tradițiile și trecutul așa cum a fost. Nu vă dați seama că numai astfel vom răzbi în lumea în care trăim. Avem nevoie de oameni integri, nu de lichele! Hai să vedem despre ce este vorba. Constatându-se că unii învățători și profesori sunt preferați, ajungându-se la clase cu 50 de elevi, și altele aproape că nu ating numărul legal de 25, ce s-au gândit inteligenții noștri factori de decizie, să nu mai permită o asemenea situație, fără a se întreba de ce preferă părinții un anume învățător sau profesor. Păi stimați organizatori și factori de decizie, pentru că omul își trimite copilul la școală ca să învețe, nu ca să fie urechiat, insultat dacă greșește, ci îndemnat cu vorbă bună, nu să fie de râsul clasei, ci îndrumat cu căldură părintească, stimulat și ajutat. Sunt învățători și profesori care nu știu să predea, nu știu să capteze atenția celor cu deficiențe de concentrare, nu toți copiii sunt geniali, dar toți sunt perfectibili. Noi trebuie să scoatem din fiecare, chiar și din cei handicapați, tot ce pot da, ca să supraviețuiască, și este posibil, sunt nenumărate exemple de oameni cu handicapuri grave care reușesc lucruri de neînchipuit. Deci, acesta este scopul, acum urmează mijloacele! Rezolvarea nu vine trăgând la sorți în ce clasă să fie repartizat copilul, sau să-i treceți alfabetic într-o clasă sau alta, aberații pe care numai niște minți bolnave le poate născoci. Scoateți din învățământ educatorii (învățători, profesori etc.) care agrează copiii, verificați modul în care predă fiecare educator, unii sunt incultți, alții pot fi savanți, dar dacă elevul declară că nu a înțeles, îi răspunde cu aroganță, „Te privește, săți pună ai tăi meditator!” Meseria de educator este un apostolat, nu e suficient să fii tobă de carte, trebuie să știi să comunici în așa fel încât cel ce ascultă să înțeleagă și educația să-și atingă scopul. Ce-i de făcut? Pe vremuri copiii care absolveau clasele primare (4 clase, pe atunci) știau măcar să vorbească corect limba română (cum s-o facă acum, când învățătorul spune ora doisprezece, sau am decât doi elevi buni în clasă, sau ca și profesor vă spun...etc.etc.) cum să educe cu asemenea specimene. Supuneți unui examen riguros toate persoanele care trebuie să contribuie la educarea unui copil, și totul va fi cum trebuie. Apropo, cred că nici această goană după note, nu este deloc bună. Îmi amintesc de un interviu luat unei adolescente, în care era întrebată ce note are. Declarând că media ei generală era nouă și ceva, oarecum dojenitor, intervievatoarea o întreba, pe când 10? De ce? Copiii învață pentru note, nu li se dezvoltă dragostea de cunoaștere ci doar vânarea de note mari. Am citit că, nu știu dacă în Elveția, sau în altă parte, s-a renunțat la note. Copilului trebuie să i se dezvolte setea de cunoaștere, dorința arzătoare de a ști și eventual, capacitatea de a gândi creator, aceasta este educația. Am cunoscut nenumărate persoane în vârstă care se lăudau cu performanțele școlare, dar nu erau bune de nimic.

Am asistat de curând la lansarea unei cărți de cultură, extraordinară, care ar trebui să ajungă în mâna oricărui adolescent, ca să poată cunoaște valorile românești, oameni cu calități deosebite, unii chiar geniali, care fie că au fost ignorați, fie au înfundat închisorile pentru ideile lor. Nu au fost recunoscuți decât cei care au ajuns în străinătate. Cartea la care mă refer, *Evocări*, este scrisă de inginer doctor profesor universitar Gheorghe Țiclete care, în 360 de pagini, publică cca 35 de lecții în care evocă figuri marcante din istoria țării noastre. Ceea ce cred eu și apreciez că este deosebit în această carte, este faptul că, într-o prezentare sobră de lecție predată de la catedră, fără figuri de stil, laude sau invective, reușește să descrie perfect o epocă, bogăția de creiere a neamului nostru, perioada

cruntă la care am fost supuși în epoca de tristă amintire, și să te facă să te simți mândru că ești român, calitate pe care nu mi-a insuflat-o numeroase romane care au urmărit expres acest lucru. Și ca să nu părăsesc tema, și epoca de întuneric trăită, am văzut zilele astea filmul *Nostalgia dictaturii*, după un scenariu de Bogdan Ficeag. Filmul, după cum sugerează titlul, ar părea a fi o critică a nostalgicilor epocii ceaușiste, dar, acesta este un pretext de a critica, oarecum pe bună dreptate, situația actuală. Personaje, dintre cei strânși la mormântul lui Ceaușescu, pentru a-i cinsti memoria, spun că pe vremea lui toți aveau un loc de muncă asigurat. Știu și eu, n-aș zice că a fost chiar așa, asta dacă uităm că locul nu era asigurat pentru cei ce aveau rude în străinătate, sau era un loc absolut necorespunzător, sau dacă uităm că tocmai pătura înstărită și muncitoare de la sate, așa zisa chiaburime, în care intrau și țărani mijlocași, cinstiți și muncitori, cărora li s-au luat averile și au fost date pe mâna leneșilor care au distrus tot, sau de intelectualitatea care muncea ca sclavii la Canalul Dunărea-Marea Neagră, sau la stuf, și de anii grei de pușcărie ai celor care încercau să fugă din acest iad și erau prinși. Cu asemenea nostalgii nu se educă patriotismul!

Oricum, intenționez să mă ocup în acest număr de modul precar, după părerea mea, în care se face educația celor mici. Sunt o grămadă de posturi de televiziune cu programe speciale pentru copii: Cartoon N; Boomerang, Disney Junior, Duck TV; Disney Chanal; Nikel Odeon; Da Vinci; Minimax ș.a. Știu, a fost mult criticat Walt Disney cu filmele sale „kitch” mai cu seamă, Albă ca zăpada, dar și celelalte. Ei bine, filmele actuale cu figuri pătrate, cu personaje din fire de sârmă, din oribilități, care bagă spaima într-un copil, nu-i dezvoltă simțul frumosului. Unii editori de cărți pentru copii, refuză să publice chiar și o carte de colorat, dacă prezintă personaje plăcute la vedere, cică nu se vând! Cu

toții uită că rolul mijloacelor de comunicare în masă , al literaturii , al filmelor și cărților este să educe, nu să se conformeze mulțimilor. Dar lăsând deoparte aspectul estetic al desenelor, ce să mai vorbim despre subiecte. Aproape toate propagă violența, nerușinarea și dezmățul. Sunt și excepții, de pildă postul Da Vinci are și programe pentru cei mici foarte reușite, cu tot felul de descoperiri, sau subiecte științifice pe înțelesul copiilor. Și la Minimax, de pildă, am văzut niște desene agreabile, o poveste cu dinozauri, cu o maimuțică plină de prietenie, cu desene plăcute și cu noțiuni folositoare.

BEATRICE KISELEFF

